

Arrest

nr. 209 350 van 14 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. HZAINI *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 11 december 2016 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 20 december 2016 asiel aan. Op 23 maart 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M. H. M. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, tot de Pashtun-etnie te behoren en soennitische moslim te zijn. U bent geboren op 26 mei 1992 in het dorp Warsa Fakir Sahib in het district Kama van de Afghaanse provincie Nangarhar. Kort na uw geboorte is uw nicht aan vaderszijde, R. M. (...), aan u beloofd. Zij is de dochter van M. Si. M. (...), die in 2013 is omgekomen bij een bomontploffing in Jalalabad. Hij werkte namelijk bij de Afghaanse inlichtingendienst NDS in Jalalabad en was er het doelwit van een aanslag. R. (...) verblijft daarom momenteel bij familie in Kabul. U ging naar school in het district Kama en vervolgens liep u drie jaar school in de stad Jalalabad. U heeft uw 12 jaar school afgemaakt en bent dan naar werk gaan zoeken. Uw oudere broer M. Sa. M. (...) (12/12185) had ondertussen Afghanistan verlaten op vraag van zijn oom in Spanje. Hij had geen persoonlijke problemen in Afghanistan. Op 12 februari 2012 vroeg uw broer asiel aan in België. Op 30 oktober 2012 nam het commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiare bescherming. Uw broer verblijft momenteel in Spanje. Zelf bent u op 25 mei 2012 aan de slag gegaan bij Blue Hackle in Kandahar. U moest als veiligheidsagent en tolk meegaan met de buitenlandse ingenieurs die daar aan het werk waren. U deed dat werk een jaar lang en veranderde dan van functie: u werd in Helmand chauffeur bij hetzelfde bedrijf. U stapte over naar Pax Mondial maar bleef in wezen hetzelfde werk doen, nog steeds in Helmand. U bleef uiteindelijk iets langer dan een jaar in Helmand, was dan enkele maanden thuis en bemachtigde vervolgens een job bij Team RMC. U werkte als supervisor van de veiligheidsagenten op een basis in Kunar. Op 22 maart 2015 verliet u uw kantoor om een ronde te doen van de veiligheidssperimeter, die werd bewaakt door mannen in wachttorens. Toen u een van de torens naderde kwam u onder vuur. Er werd met geweren op u geschoten en een raket vloog rakelings naast de auto. Jullie beantwoordden het vuur en na een tijd staakten uw belagers de aanval. De volgende dag hebben jullie een patrouille gedaan en de hulzen teruggevonden van de kogels die op jullie werden afgevuurd. U maakte een verslag op van het incident. Na een maand kreeg u tijdens de nacht een telefoontje van Y. K. (...), die duidelijk goed op de hoogte was van uw identiteit, en beweerde dat uw oom M. Si. M. (...) door zijn medestanders van de taliban is vermoord. Y. K. (...) zat achter de aanval op de basis, en hij wilde u een kans geven om uw leven te redden. Indien u bereid was om mensen binnen te laten op de basis zouden zij u sparen. U mocht niets veranderen aan uw routine, en hij zou na enkele dagen nogmaals contact opnemen om uw antwoord te horen. Uw vriend F. N. (...) had het gesprek gehoord en besprak de zaak met uw vader. Ze regelden uw vertrek met een smokkelaar en ondertussen hield u Y. K. (...) aan het lijntje door te zeggen dat u wel akkoord ging, maar dat u tijd nodig had om een plan te bedenken. U verliet Afghanistan op 10 juli 2015 en reisde via diverse andere landen naar Turkije, waar u bijna een jaar bent gebleven. U kwam in België toe op 11 december 2016. U vroeg in België asiel aan op 20 december 2016. Toen u reeds in België verbleef, meer precies op 18 juni 2017, zijn de taliban binnengevallen bij uw familie in Kama, Nangarhar en daarom is uw familie naar Kabul verhuisd, waar zij sindsdien verblijven.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te zullen worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een taskara (Afghaans identiteitsbewijs) voor, een rijbewijs, 4 badges van uw werk, een lijst met contactgegevens van collega's, 7 incident reports, 56 A4-foto's van uw werk, 6 A4 pagina's memoranda, 6 certificaten, een foto A4 met een foto van uw oom na zijn overlijden en de nasleep van de aanslag waarbij hij om het leven kwam, 3 A4 foto's van verwondingen die u hebt opgelopen onderweg naar België, 3 DVD's met beeldmateriaal, een USB stick met beeldmateriaal, en de enveloppe waarmee deze documenten werden opgestuurd naar België. Via uw advocaat hebt u op 8 september 2017 nog 3 kopies van documenten van uw oom M. Si. (...) laten toevoegen aan uw dossier.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Over de problemen die u zelf hebt meegemaakt moet in de eerste plaats worden opgemerkt dat u verklaart dat u alleen via de telefoon door de taliban werd gecontacteerd en dat zij u op geen enkele andere manier, ook niet indirect, probeerden te contacteren. U zegt dat u na het eerste dreigtelefoontje onmiddellijk besloot om het land te verlaten (CGVS 2, p.8). U doet het daarbij uitschijnen dat de aanval op de basis van 24 april 2015 een aanslag op uw leven was (CGVS 2, p.6). Om te beginnen valt moeilijk

te aanvaarden dat de taliban, die zouden hebben geweten wie u was en waar u woonde, u zouden willen elimineren door een zwaarbewaakte basis aan te vallen. Voorts valt uit het officiële verslag dat u hebt neergelegd op te maken dat het in werkelijkheid ging om een beschieting van de observatietoren. Het was ook alleen deze observatietoren die beschadigd raakte toen ze werd getroffen door een RPG. Het rapport vermeldt duidelijk dat er geen andere schade was, dus ook niet aan de wagen waarin u zat toen de aanval begon, en dat eens de lichten van de wagen gedoofd waren de meeste schoten niet op het doelwit terecht kwamen, maar over de observatiepost heen gingen. Uit niets in het door u neergelegde rapport zou blijken dat deze aanslag op u persoonlijk gericht was, en geen aanval was op de basis. Het rapport vermeldt trouwens ook heel duidelijk dat u kort tevoren was gewaarschuwd dat binnengelopen informatie er op wees dat een aanval nakend was. Dat u geen enkele melding maakt van een poging om deze bronnen te bevragen over de aard en ernst van de telefonische bedreiging die u zou hebben ontvangen, is zeer vreemd. Dat uw commandant op basis van de helft van het telefoongesprek dat hij gevolgd had onmiddellijk tot de conclusie zou komen dat deze bedreigingen inderdaad van de taliban afkomstig waren, en prompt de nodige contacten heeft gelegd om uw vertrek uit het land te bespoedigen (CGVS 2, p.6-7) is op zijn zachtst gezegd een merkwaardige houding van iemand die de verantwoordelijkheid draagt voor de veiligheid van de basis en het daar aanwezige personeel. Indien uw verklaringen over chronologie kloppen hebben de taliban ook blijk gegeven van zeer veel geduld. Op 24 april 2015 is uw basis aangevallen, blijkt uit de door u neergelegde documenten. U verklaart dat u een maand later, dus eind mei 2015, een dreigtelefoon kreeg van de taliban. zij gaven u enkele dagen bedenktijd. Uiteindelijk namen ze opnieuw contact op met u op 1 juli 2015 (CGVS 2, p.6-7,19), dus ettelijke weken later. Indien het hun bedoeling was om u onder druk te zetten, is het vreemd dat zij u ruimschoots de tijd gaven om alle nodige documenten te regelen voor uw vertrek uit Afghanistan. U vroeg de taliban vervolgens nog eens 20 à 25 dagen de tijd om een plan te ontwikkelen zodat de talibanstrijders ongemerkt in de basis binnen konden (CGVS 2, p.7). Het is evenwel weinig waarschijnlijk dat de taliban het initiatief volledig aan u zouden overlaten. Indien zij van u verlangden dat u onder dwang hun volgende aanval zou vergemakkelijken, kan verwacht worden dat de taliban u precieze vragen, dan wel instructies voor hun aanval zou laten weten, eerder dan uw voorstellen af te wachten. Overigens hebt u via uw advocaat toevoegingen en correcties aangebracht aan uw verklaringen bij DVZ, en die ook aan het begin van uw gehoor op het CGVS ter sprake gebracht (CGVS 1, p.2). U hebt het toen helemaal niet gehad over het feit dat de taliban u probeerden te chanteren, en van u verlangden dat u zou meewerken met hen. U wijt dat aan tijdsgebrek tijdens het eerste interview (CGVS 2, p.15). Het is toch eigenaardig dat u er zorg voor draagt om een aantal correcties aan te brengen aan uw reisweg maar dat u van de kernelementen van uw relaas vergeet te verbeteren. Verder dient erop gewezen te worden dat u verklaarde dat door uw toedoen alle Pakistaanse werknemers op de site werden ontslagen (CGVS 2, p.6). Hoewel u talrijke documenten hebt neergelegd die uw carrière bevestigen, bent u er niet in geslaagd ook maar één verwijzing naar deze gebeurtenis terug te vinden, die u in verband lijkt te brengen met uw latere problemen met de taliban. U omschrijft deze werknemers immers als talibaninformanten (CGVS 2, p.7-8) een beschuldiging die op zich, zelfs los van de gevolgen van zo'n collectief ontslag voor de werkzaamheden, toch een papierspoor zou moeten achterlaten. U hebt daarvoor bewijsstukken gezocht tussen uw e-mail, maar kon niets meer terugvinden over deze episode (CGVS 2, p.20). Dat u dergelijk belangrijk element als enige niet kon staven, wekt de nodige twijfels op. De door u geschilderde gang van zaken kan dus allerminst overtuigen.

Daarbij aansluitend kan geen enkel geloof gehecht worden aan de verklaringen die u hebt afgelegd over uw oom M. Si. M. (...), de vader van uw verloofde. Volgens u werkte hij bij de National Directorate of Security (NDS), een Afghaanse inlichtingendienst (CGVS 1, p.15). Hij werkte in het kantoor in Jalalabad, maar u weet geen details over zijn werk omdat het geheim was (CGVS 2, p.8). De taliban pleegden in 2013 een moordaanslag op de Behsud-brug waarbij hij het leven liet (CGVS 1, p.15; CGVS 2, p.9). Toen de taliban u persoonlijk contacteerden stelden zij zich voor als degene die achter de moord op uw oom zaten, waardoor u meteen wist dat zij inderdaad tot de taliban behoorden (CGVS 2, p.6,19). U zegt dat uw oom M. Si. M. (...) ongeveer 6 à 7 jaar voor de NDS heeft gewerkt en voordien landbouwer was, maar u hebt geen enkel idee hoe uw oom ertoe kwam deze carrièrewending te maken (CGVS 2, p.15). U verklaart dat uw oom vaak dreigbrieven thuis kreeg, maar dat hij niet naar de relatieve veiligheid van de stad Jalalabad wilde verhuizen omdat uw oom liever op het platteland woonde en omdat zijn ouders waren begraven in het dorp (CGVS 2, p.8-9). Het is echter niet erg aannemelijk dat een werknemer van de NDS die door de taliban werd bedreigd, en die volgens u door de NDS zelf werd gewaarschuwd dat hij bodyguards nodig had en met de auto zou moeten reizen (CGVS 2, p.9) zo lichtvaardig zou omspringen met die situatie. Dat uw oom liever in een natuurlijke omgeving woonde en naar zijn werk pendelde met een motorfiets, goed wetende dat hij daarmee zijn eigen leven en dat van zijn familieleden in groot gevaar bracht, past in geen enkel logisch geheel. Het is an sich al opmerkelijk dat de taliban

een bom zouden moeten leggen op de weg naar Jalalabad als u zegt dat zij uw oom thuis dreigbrieven brachten, waaruit volgt dat zij op de hoogte waren van zijn adres. Verder verklaart u daarover dat uw oom zeker het hoofdoelwit was van de bom aangezien er niemand anders aanwezig was (CGVS 2, p.9). Als u ermee wordt geconfronteerd dat er in werkelijkheid 2 doden en 3 gewonden zijn gevallen, wijzigt u plots uw verklaringen en zegt u het andere slachtoffer ook te kennen en dat u bedoelde dat er geen file stond op de brug toen (CGVS 2, p.9). Volgens u hebben de taliban deze aanslag opgeëist en expliciet gesteld dat uw oom het doelwit was, maar dat komt niet voor in het videofragment dat u hebt neergelegd (CGVS 2, p.9). Aangezien u deze bewering met geen enkel element staft, gaat het hier om een blote bewering. U kan niet zeggen wie de baas was van uw oom, en over zijn werk weet u alleen dat hij voor het departement operaties werkte. Dat lag volgens u aan het feit dat zijn werk geheim was (CGVS 2, p.9,16). Omdat u ook zegt dat zijn collega's na zijn dood bij u thuis kwamen en zijn begrafenis hebben bijgewoond (CGVS 2, p.9,16) is dat merkwaardig. Een van die collega's was overigens de neef van uw vader, S. M. (...), die na de dood van uw oom ook werd bedreigd en daarom zijn werk opgaf (CGVS 2, p.5). Uw familie zou dus toch via die kanalen op de hoogte geraakt zijn van het werk van uw oom. U verklaarde geen documenten te hebben die het werk van uw oom zouden bewijzen (CGVS 2, p.10). Wanneer het Commissariaat-generaal aandringt dat uw oom zou gesneuveld zijn in dienst van zijn vaderland en dat er dan toch iets van officiële papieren moet zijn daarover, zegt u zoiets u niet belangrijk leek, maar u neemt zich voor om contact op te nemen met de familie om te proberen de identiteitskaart, badge, taskara en dreigbrieven van uw oom te verkrijgen. Ter staving van deze beweringen hebt u enkel wazige foto's van documenten doorgestuurd op 8 september 2017, waarop een taskara en een opleidingscertificaat te zien zijn. Deze twee nauwelijks leesbare documenten zijn niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit aspect te weerleggen. U legt ook de bijkomende verklaring af dat de politie en NDS alle documenten, de badge en de gsm van uw oom hebben meegenomen en dat de problemen van uw familieleden geen enkel verband houden met uw problemen. Dat de politie en NDS alle bewijs zouden hebben meegenomen valt moeilijk te rijmen met het feit dat zij openlijk naar de begrafenis van uw oom zijn gekomen, zodat iedereen in het dorp wist dat hij voor overheid had gewerkt (CGVS 2, p.16,22) en laat onverklaard waarom uw familie nooit enig officieel schrijven zou hebben ontvangen over de dood van uw oom in dienst van de overheid. Dat de problemen van uw oom geen enkel verband houden met de uwe is ook niet helemaal juist: u hebt zelf foto's en een nieuwsbericht van uw oom neergelegd ter ondersteuning van uw asielrelaas (CGVS 1, p.3,15) en u verbindt de dood van uw oom rechtstreeks met de taliban, omdat deze verwijzing u deed beseffen dat het dreigtelefoontje inderdaad van hen afkomstig was, wat u helemaal van de wijs bracht (CGVS 2, p.6,19). Het gaat hier dus om een belangrijk element in uw relaas. Tenslotte moet de aandacht erop gevestigd worden dat u slechts het belang van uw oom bij de NDS begint te minimaliseren op het moment dat het Commissariaat-generaal verwijst naar de ongeloofwaardige verklaringen van uw broer S. (...) (CGVS 2, p.20).

Ook uw verklaringen over wat er is gebeurd na uw vertrek zijn weinig geloofwaardig. U verklaart dat uw familie sinds 18 juni 2017 uit Kama gevlucht zijn en nu in Kabul verblijven (CGVS 1, p.2,11; CGVS 2, p.4,15). Gevraagd naar wat er na uw vertrek nog is gebeurd, aangezien u nog contact hebt met uw familie en uw voormalige collega's (CGVS 2, p.3-5), zegt u eerst dat 2 à 3 maanden na uw vertrek mensen discreet in uw dorp kwamen informeren naar u (CGVS 2, p.15). Het is pas wanneer het Commissariaat-generaal u vraagt om uit te leggen waarom uw familie dan precies naar Kabul gevlucht is dat u zich plots herinnert dat er mensen 's nachts bij hen thuis zijn binnengedrongen en iedereen met de dood hebben bedreigd (CGVS 2, p.15). Dat de taliban pas ongeveer twee jaar na uw vertrek plots op doortastende wijze naar u op zoek zou gaan, kadert in geen enkel logisch geheel. Dat u het meest zwaarwegende feit ook niet spontaan naar voren hebt gebracht, doet al evenzeer twijfels rijzen bij de door u beweerde feiten. U geeft overigens ook aan niet te weten of uw vader ooit zelf problemen heeft gehad met de taliban (CGVS 2, p.21), wat in de omstandigheden ook zeer vreemd is. Dat een familie als de uwe, die connecties heeft in zowel Kabul als Jalalabad (CGVS 2, p.3-4), en die volgens u openlijk banden heeft met de regering (CGVS 1, p.15; CGVS 2, p.5,12,21) überhaupt zou blijven wonen in een gebied waar de taliban hen zouden kunnen bedreigen, moet op de nodige scepsis onthaald worden. De vaststelling dat u niet eens wist dat er in het dorp Warasa Faqir een school is gebouwd in 2003 (CGVS 1, p.7) en sindsdien elke jaar honderden kinderen er les volgen (zie landeninfo, nr.5), hoewel u van uw broer zegt dat die bij zijn ouders in Warasa Faqir woonde en de schoolgaande leeftijd had (CGVS 1, p.13) doet eerder vermoeden dat uw familie reeds geruime tijd niet meer in dat dorp woont.

Wat er nog rest van uw geloofwaardigheid wordt verder aangetast door de vaststelling dat u niet heeft voldaan aan uw medewerkingsplicht. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-

generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u doorheen de procedure uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (DVZ, Verklaring DVZ, p.11; CGVS 1, p.1-2, CGVS 2, p.2) hebt u nagelaten op spontane wijze een correct beeld te geven op uw familiebanden.

U hebt zich namelijk actief ingespannen om het bestaan van uw oudere broer S. M. (...) en diens asielaanvraag in België te verbergen. Hoewel u telkens bij aanvang van het gehoor bent geweest op uw medewerkingsplicht (CGVS 1, p.1-2; CGVS 2, p.2) en bij uw tweede gehoor zelfs nadrukkelijk de kans werd geboden tot wijzigingen omdat opzettelijke weglatingen uw geloofwaardigheid zouden schaden (CGVS 2, p.2) bent u blijven volharden dat u "niets speciaals" wilde aanpassen aan uw eerdere verklaringen. Uw weinig plausibele verklaring dat u zich helemaal niet bewust was van de asielaanvraag die dezelfde broer heeft ingediend in 2012 (CGVS 2, p.10) versterkt de indruk dat u het Commissariaat-generaal probeert te bedotten. Uw broer heeft namelijk tijdens zijn asielerprocedure verklaard dat u zijn documenten naar België hebt opgestuurd en uw naam en bijnaam prijken inderdaad op de enveloppe waarmee deze documenten naar hem zijn gestuurd. Een kopie van deze enveloppe is u getoond tijdens uw gehoor op het CGVS (CGVS 2, p.10) en u beweert dan dat u aan een vriend uw taskara hebt uitgeleend zodat die een brief kon versturen naar België (CGVS 2, p.11). Zo deze uitleg al zou kunnen overtuigen, quod non, zou men toch verwachten dat u gevraagd zou hebben naar de details van wat uw broer precies nodig had en waarvoor dit alles moest dienen. Die enveloppe is trouwens verstuurd onder uw roepnaam Samsoor, niet de naam volgens uw taskara. Dat uw broer de documenten van uw vader en oom thuis zou opvragen en u dit nooit te weten kwam hoewel u daarvoor uw taskara aan iemand moest afgeven, is manifest ongeloofwaardig. Ook dat u geen enkel contact had met uw oudere broer, en dat u zelfs niet wist dat hij in Spanje verbleef tot u in België toekwam (CGVS 2, p.10), is niet aannemelijk. U bent namelijk via uw tweede, volgens u in onbruik geraakte Facebookaccount (CGVS 2, p.12) bevriend met S. M. (...) (zie landeninfo nr.1). Uw jongere broer, M. M. (...), gaf reeds voor uw vertrek commentaar op foto's van uw broer op het strand van Barcelona (zie landeninfo nr.2) waaruit veilig mag worden afgeleid dat jullie op de hoogte bleven van de omzwervingen van jullie oudste broer. Ook uw vader, wiens Facebookprofiel gekoppeld is aan het telefoonnummer op de enveloppe die u hebt neergelegd, is bevriend met S. (...) op Facebook (zie landeninfo nr.3). Dat u van uw familie nooit zelfs maar toevallig zou hebben gehoord hoe het gaat met uw oudste broer en waar hij verblijft, is daarom bijster onwaarschijnlijk. U hebt ook nagelaten om een grondige reden te geven over het verzwijgen van S. M. (...). Volgens u wilde hij niet dat u het over hem had. Hij zou u gezegd hebben naar Spanje door te reizen, maar u was te moe daarvoor, en dan gaf hij u de instructie om het niet te hebben over uw broer in Spanje, want anders zou men u vragen waarom u niet naar Spanje bent gegaan (CGVS 2, p.10). Dat u zo lichtzinnig een valse verklaring zou afleggen tijdens uw eerste interview bij DVZ op 10 januari 2017, ettelijke weken nadat u in België zegt te zijn toegekomen, valt nauwelijks ernstig te nemen. U hebt het overigens wel gehad over uw oom in Spanje (DVZ, Verklaring DVZ, p.8). Het valt dus moeilijk in te zien om welke reden u zou denken dat het vermelden van het bestaan van uw broer in Spanje nefast zou zijn voor uw asielerprocedure, behalve als u de mening was toegedaan dat het Commissariaat-generaal uit het dossier van uw broer informatie zou halen die uw verklaringen zouden tegenspreken.

Daar waar uw documenten en verklaringen het aannemelijk maken dat u inderdaad hebt gewerkt als supervisor van veiligheidsagenten, ontberen de door u ingeroepen bedreigingen vanwege de taliban alle geloofwaardigheid. Het Commissariaat-generaal benadrukt dat louter het feit dat u hebt gewerkt als supervisor bij een bewakingsfirma niet volstaat om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Er moet immers op gewezen worden dat u dit zelf omschrijft als een voornamelijk administratieve functie: het opstellen van verslagen, administratie van lonen en logistiek, en dergelijke (CGVS 1, p.9-10; CGVS 2, p.14). U stond ook in voor de controle op het bewakingspersoneel, aan wie het strikt verboden was om de perimeter te verlaten (CGVS 2, p.19). Uw functie zou dus helemaal niet vereisen dat u zichtbaar en herkenbaar de publieke ruimte zou betreden, waardoor de kans dat u blootgesteld zou worden aan vervolging zeer gering is. Dit wordt ook bevestigd door het feit dat u niet eens de namen kan geven van de dorpen rond de basis, waar volgens u taliban actief zijn (CGVS 2, p.18). Dit wijst er duidelijk op dat u beroepshalve niet bezig was met de veiligheidssituatie in de omgeving van uw werkplaats. Dat de taliban u zouden hebben geviseerd vanwege uw familieband met een personeelslid van de NDS, is om bovenstaande redenen ook niet aannemelijk. Er is ook geen enkele indicatie dat u omwille van uw eerdere tewerkstelling als tolk en chauffeur in Helmand ooit enige problemen heeft ondervonden. Louter het feit dat u dergelijk werk heeft gedaan volstaat opnieuw niet om een gegronde vrees aan te tonen.

Het geheel van deze vaststellingen maakt dan ook dat het Commissariaat-generaal aan uw relaas geen geloof kan hechten. U heeft bijgevolg uw vrees ten overstaan van de taliban niet aannemelijk gemaakt. De Vluchtelingenstatus kan u dus niet worden toegekend.

De documenten die u hebt neergelegd vermogen niet om bovenstaande inschatting om te buigen. Het taskara is slechts een indicatie van uw identiteit, dewelke in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken. Uw rijbewijs, badges, contactpersonen, rapporten en memo's van het werk, foto's en certificaten bevestigen slechts uw beroepsprofiel. Dat u voor Team RMC hebt gewerkt in Kunar wordt niet in twijfel getrokken, doch volstaat niet om in uw hoofde een gegronde vrees aan te tonen, zoals eerder reeds uiteengezet. De DVD's en USB-stick die u hebt neergelegd bevatten geen elementen die niet reeds door de andere documenten zijn gearticuleerd. De foto's en documenten van uw oom die u hebt neergelegd vermogen niet om het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen te weerleggen. Bovendien gaat het bij de laatst toegevoegde documenten om nauwelijks leesbare kopies, die aan manipulatie onderhevig zijn en derhalve slechts weinig bewijskrachtig zijn. De enveloppe waarin de documenten werden verstuurd heeft geen enkel verband met de door u ingeroepen feiten. De foto's en beelden van de verwonding aan uw been die u hebt opgelopen onderweg naar België, tenslotte, houdt geen verband met uw vrees ten overstaan van uw land van nationaliteit, in casu Afghanistan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig

geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. U geeft integendeel aan dat u wel degelijk in Kabul of Mazar-e Sharif zou kunnen gaan wonen als u niet werd gevisieerd door de taliban, iets wat om bovenstaande redenen niet aannemelijk wordt geacht.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is

om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u in Kabul familie hebt wonen. Niet alleen verblijven uw ouders, broer en zussen momenteel in Kabul (CGVS 1, p.11-13), uw verloofde woont er al jarenlang bij familie die er een zaak uitbaten (CGVS 1, p.14). Uw oom aan moederszijde werkt als ingenieur voor buitenlandse bedrijven in Kabul (CGVS 1, p.14) en uit uw Facebook is ook gebleken dat de neef van uw vader als dokter in Kabul werkzaam is (zie landeninfo nr.4). U verklaart dat uw broer de gewoonte had om in de zomer naar Kabul te gaan om jullie familie te bezoeken (CGVS 2, p.14), wat duidelijk wijst op een goede verstandhouding binnen uw uitgebreide familie, en allicht ook betekent dat jullie reeds vertrouwd zijn met de stad. Het mag dus worden aangenomen dat u via al deze contacten eenvoudig in staat zou zijn om ondersteuning te krijgen voor uw terugkeer. U hebt trouwens ook al werkervaring en staat nog altijd in contact met uw professionele netwerk dat zich in Kabul en Jalalabad bevindt (CGVS 2, p.4). Op de lijst met contactgegevens die u hebt neergelegd staan diverse buitenlandse namen, waardoor u mogelijks zelfs een voetje voor hebt bij de zoektocht naar werk bij buitenlandse firma's die in Kabul aanwezig zijn. Ook via die kanalen kan u dus snel en gemakkelijk toegang zoeken tot de arbeidsmarkt. U bent 12 jaar naar school geweest en bent dus zeker niet laaggeschoold (CGVS 1, p.6), en beschikt daarenboven over een uitgebreide talenkennis: u kent de landstalen Dari en Pashto (CGVS 1, p.7), spreekt voldoende Engels om als tolk gewerkt te hebben (CGVS 1, p.7; CGVS 2, p.14), bent vertrouwd met Hindi (CGVS 1, p.7) en geeft na enig aandringen toe dat u aanvankelijk verklaarde dat u Urdu kent (CGVS 1, p.7), de nauw aan Hindi verwante taal die vooral in Pakistan wordt gesproken. Hoewel u tijdens het gehoor melding hebt gemaakt van mentale problemen (CGVS 2, p.19,21), hebt u ook na een nadrukkelijke uitleg dat u deze dient te staven met medische attesten (CGVS 2, p.22) nagelaten om hiervan het bewijs te leveren, waardoor deze een blote bewering blijven. Uit niets blijkt dat een hervestiging in Kabul een onredelijke beproeving voor u zou zijn: uw talenkennis, uw opleidingsniveau, uw vrienden en familie die er wonen en werken maken dit een duidelijke mogelijkheid. U bent verloofd maar hebt geen kinderen, waardoor u bij een terugkeer ook ruim voldoende bewegingsvrijheid zal hebben. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat hij gegronde redenen heeft om te vrezes voor vervolging door de taliban en dat verwerende partij er gemakshalve aan voorbij gaat dat hij in Afghanistan reeds in het spervuur van een taliban-aanval heeft gelegen, zodat het aan verwerende partij was om goede redenen aan te voeren waarom hij geen vrees voor vervolging zou koesteren bij een terugkeer. Hij onderbouwt dit als volgt:

“Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden;*
- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben;*
- 3) “omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”;*
- 4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.*

Deze elementen toegepast op verzoeker:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden*

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op 20 december 2016.

- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben*

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De verzoeker om internationale bescherming moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad.

(Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Verweerster haalt in de bestreden beslissing aan dat verzoeker er niet in geslaagd zou zijn aannemelijk te maken Afghanistan te zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire beschermingsstatus, loopt.

Dit strookt evenwel niet met de werkelijkheid. Verzoeker vreest namelijk voor zijn leven en wordt in het land van herkomst gevisieerd omwille van zijn job bij B&S. B&S is een bedrijf, gelegen in de militaire kampen, dat goederen aanbiedt aan soldaten.

- Vervolgingsfeiten

Verweerster verliest zich in de bestreden beslissing in de vraag in welke mate de aanval die op 24 april 2015 werd uitgevoerd op de basis van verzoeker ook daadwerkelijk verzoeker als eerste doelwit had.

Dat een aanval op het kamp waar verzoeker zich bevond plaatsvond en dat verzoeker zich net op dat ogenblik in een kwetsbare positie buiten de perimeter bevond blijkt zéér duidelijk uit het officiële verslag van de aanval, dat door verweerster op geen enkele manier in twijfel wordt getrokken.

“20 00 hours: A team4 Guard Supervisor Mohammed Hisam & team4 Security Coordinator Abishek Thapa departed the K2 Compound on a vehicle patrol around the base perimeter.”(Administratief dossier, RPG & SAF Complex Attack on K2 Camp Construction Site (23 APR 2015), 25 april 2015, verzoeker zet vet)

Daarnaast blijkt ook zéér duidelijk uit dit verslag dat de aanval werd ingezet nadat de koplampen van de patrouilleauto waar verzoeker zich in bevond werden gespot. De patrouillewagen bevond zich bij de wachtpost (OP2). Verweerster kan dus niet zomaar beweren dat verzoeker niet op zijn minst 1 van de doelwitten van deze aanval was. De aanval was ook duidelijk voorbereid, want de schutters lagen op twee verschillende locaties op de loer.

“The attack was initiated from two (2) separate locations outside of the east perimeter fence, by RPG and SAF, which was directed at OP2, which had just been illuminated by a guard force pick-up truck which stopped at the tower (with headlights on, then turned them off) during a routine nighttime presence patrol” (Administratief dossier, RPG & SAF Complex Attack on K2 Camp Construction Site (23 APR 2015), 25 april 2015, verzoeker zet vet)

Dit verslag is volledig compatibel met het relaas van verzoeker:

(...)

(administratief dossier van verweerder, gehoorverslag 18 augustus 2017, p. 6)

Verzoeker wenst in deze zin te wijzen op de noodzakelijke toepassing in zijn dossier van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet:

(...)

Uit het bovenstaande volgt zonder enige twijfel dat verzoeker in het verleden op zijn minst in de vuurlinie is komen te liggen door een Taliban-aanval. Aangezien hun motieven uitgesproken politiek en religieus zijn, maakt dit een daad van vervolging uit.

In deze context voert artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet een omkering van de bewijslast in. Het is nu immers aan verweester om goede redenen aan te brengen in haar beslissing, waaruit zou volgen dat vervolging of ernstige schade zich in hoofde van verzoeker niet opnieuw zou voordoen.

Verweester focust zich volledig op de 'appreciatiekwestie' of verzoeker nu al dan niet het primaire doelwit was van de aanval en verliest volledig uit het oog wat de juridische implicaties zijn voor.

Bovendien wenst verzoeker er duidelijk op te wijzen dat het rapport werd opgesteld door een Amerikaanse 'official' en dit rapport slechts tot doel had om een zo objectief mogelijk chronologisch overzicht te bieden van de gebeurde aanval. Bovendien werd dit rapport twee dagen na de aanval al afgewerkt, op het ogenblik dat verzoeker nog de official al weet hadden van de precieze uitvoerders van de aanslag of hun doelwit. Het doel van het verslag dat werd opgesteld was aldus beschrijvend, en had tot doel om voorbereid te zijn op eventuele toekomstige aanvallen.

Verzoeker werd immers pas een maand later gecontacteerd door de talib-commandant Yahya Khan.

Verzoeker lag in Afghanistan zonder enige twijfel zwaar onder vuur, dit is een feit dat verweester niet zomaar naast zich neer kan leggen.

- Dreigtelefoons van de taliban

Dat verzoeker enkel telefonisch benaderd werd door Taliban is natuurlijk te verklaren door het feit dat hij bijna constant op zijn werk aanwezig was, die bestond uit een beveiligde perimeter.

Dat het langer duurde voor de Taliban verzoeker opnieuw contacteerde heeft volgens verzoeker waarschijnlijk te maken met het feit dat de talibancommandant, de heer Yahya Khan een tijdlang gewond is geraakt in diezelfde periode.

Wat de concrete instructies voor een plan betreft om de basis aan te vallen, waren hun beweegredenen volgen verzoeker wel degelijk duidelijk. Naast de Amerikanen, was de wegen van verzoeker de enige die zonder controle binnen kon op de basis. Dit was de manier waarop verzoeker moest helpen om mensen binnen te smokkelen.

Verzoeker wenst er op te wijzen dat hij in de praktijk eigenlijk de derde in rang was op de basis en hij dus een logisch target was.

- Ontslagen van de werknemers uit Pakistan.

Toen uit een verslag, dat werd verstuurd door de inlichtingendienst uit Kunar, bleek dat informatie werd gelekt uit de basis/constructiesite, adviseerde verzoeker zijn manager om de werknemers van over de grens te ontslaan. Dit waren immers ongedocumenteerde werknemers, zonder taskara, die volgens verzoeker dus hoogstwaarschijnlijk niet te vertrouwen vielen. Het is ook in het licht van dit rapport dat werd verboden om nog smartphones te gebruiken op de basis, waarmee foto's konden getrokken worden.

Deze personen kwamen werken zonder contract en hadden geen identiteitsbewijs, bijgevolg is het, zeker gezien de Afghaanse context, absoluut niet verwonderlijk dat ook van hun ontslag geen paper-trail bestaat.

- Werk van de oom (schoonvader) van verzoeker

Verzoeker wenst te benadrukken dat hij wel degelijk de waarheid over zijn oom en dienst werk heeft verteld tijdens het gehoor bij verweerster. Aangezien de oom van verzoeker actief was bij de NDS is het toch hoegenaamd niet verwonderlijk dat hij een zeer grote discretie aan de dag legde in verband met zijn werk. Er werd leden van de NDS strikt verboden om over hun werk te praten, zelfs met hun vrouw.

Verzoeker heeft hieromtrent alle bewijzen voorgelegd die hij kon. De GSM en documenten van de oom werden na zijn overlijden door collega's van de NDS in beslag genomen.

Waar verweerster argumentaties opbouwt over het feit dat de oom nog steeds met een motorfiets reed of de locatie van de aanslag, wijst verzoeker erop dat verweerster in het kader van deze redeneringen eigen verregaande aannames maakt. Het is niet aan verweerder om zich in de psyche te verplaatsen van hetzij de oom, hetzij de Taliban die de aanslag pleegden.

Gebeurtenissen nemen nu eenmaal vaak een beloop dat niet kader binnen hetgeen wat door een buitenstaander als 'logisch of voorspelbaar' wordt gezien. Verzoeker gaat inde argumentatie haar boekje te buiten.

- Bedreigingen familie in dorp van herkomst

In het dorp was men aanvankelijk niet op de hoogte van het werk dat verzoeker uitoefende. Hij vertelde iedereen dat hij universiteitsstudent was.

Na het vertrek van verzoeker kwam de waarheid aan het licht. Waarom het nog langere tijd duurde voor de familie van verzoeker werd overvallen, weet hij niet zeker. Wel weet verzoeker dat de Taliban steeds naar hem is blijven zoeken. Toen ze binnen vielen bij de familie hadden ze misschien een vermoeden dat verzoeker het land niet verlaten had, maar aan het onderduiken was.

Verzoeker heeft niet gelogen over het ogenblik waarop zijn familie naar Kabul is verhuisd. Hij ziet ook niet in welk voordeel hij hieruit zou hebben gehaald, Verzoeker heeft nooit getracht te verbergen dat zijn familie zich op dit ogenblik in Kabul heeft gevestigd.

- Procedure oudere broer van verzoeker

Verzoeker erkent inderdaad dat hij zijn oudere broer heeft verzwegen voor de Belgische instanties. Dit deed hij op aanraden/verzoek van zijn broer. Toen verzoeker aankwam in België raadde zijn broer hem aanvankelijk aan om naar Spanje te komen. Verzoeker had inmiddels al vingerafdrukken in België geregistreerd en wilde dat risico niet nemen.

Vanuit onwetendheid en op basis van slecht advies besloot verzoeker toen om het bestaan van zijn broer te verzwijgen, aangezien hij vreesde dat dit zou kunnen betekenen dat zijn procedure zou worden afgesloten.

Verzoeker wenst er evenwel op te wijzen, dat dit een aspect van zijn verhaal betreft dat geen enkel uitstaans heeft met zijn vluchtredenen. Op basis van deze vaststelling onmiddellijk beweren dat verzoeker als ongeloofwaardig over de hele lijn moeten worden beschouwd, of zelf niet zou hebben voldaan aan zijn medewerkingsplicht is meer dan een brug te ver.

3) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging

Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

'Ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoonbaar dat hij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o.w.v. ras of van bepaalde sociale groep'
(Van Heule D., o.c., nr. 103 en R.v.St. nr. 66634, 9/6/1997, R.i.V. 1997, afl. 4,20).

Bovendien moeten de stavingsfeiten enkel betrekking hebben op de verzoeker om internationale bescherming persoonlijk. Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden (CPRR (2° kamer) nr. F069, 4 maart 1992, gecit. bij Van Heule D., o.c., nr. 60).

Verzoeker heeft zijn land van herkomst moeten verlaten omdat hij bedreigd werd door de Taliban wegens zijn werkzaamheden bij buitenlandse bedrijven die werkzaamheden verrichten voor het leger. De familie van verzoeker staat er bovendien algemeen voor gekend de overheid te steunen.

4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Volgens de heersende rechtsleer:

“De asielzoeker zal moeten aannemelijk maken dat de autoriteiten op de hoogte zijn van zijn of haar politieke overtuiging of hem of haar een politieke overtuiging toeschrijven, dat die overtuiging door de overheid niet wordt getolereerd; en dat hij of zij gezien de situatie in het land van herkomst gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging wegens die politieke overtuiging”

(Van Heule D., o.c., nr. 105).

“Traditioneel aanvaardde rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn, of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dat willen”

(Van Heule D., o.c., nr. 106, zie ook Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, UNHCR 1979, reedited, Geneva, January 1992, nr. 97 - 100).

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen. Hij verwijst ook naar hetgeen hierboven is uiteengezet.

Verzoeker heeft problemen met de Taliban in Afghanistan. De Afghaanse overheid kan zichzelf niet beschermen tegen de Taliban, laat staan zijn burgers.

Het huidige middel is bijgevolg gegrond.”

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 A van het Verdrag van Genève en van de materiële motiveringsplicht.

In dit middel zet verzoeker over zijn risicoprofiel het volgende uiteen:

“Het is opvallend dat verweerster in de bestreden beslissing volledig voorbij gaat aan de UNHCR eligibility guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan en de hierin uitvoerig uitgewerkte ‘Potential Risk Profiles’.

Verweerster betwist niet dat verzoeker verschillende functies uitoefende voor verschillende buitenlandse ondernemingen en dit in zeer delicate domeinen:

(...)

(stuk 1)

Verzoeker heeft wegens het feit dat hij werkte voor een buitenlands bedrijf dat instaat voor het aanbieden van artikelen aan soldaten, een extra kwetsbaar profiel. Verweerster hield onvoldoende rekening met dit element.

“1. Individuals Associated with, or Perceived as Supportive of, the Government and the International Community, Including the International Military Forces

AGEs are reported to systematically target civilians who are associated with, or who are perceived to be supporting the Afghan Government, Afghan civil society and the international community in Afghanistan, including the international military forces and international humanitarian and development actors. In 2015, UNAMA attributed 1,335 civilian casualties (790 deaths and 545 injured) to incidents of targeted killings or attempted targeted killings to AGEs, among which the Taliban claimed responsibility for 135 incidents causing 336 civilian casualties (168 deaths and 168 injured). The number of such casualties increased by 25 per cent from 2014 (716 deaths and 353 injured), while the number of Taliban-claimed incidents increased by 59 per cent. UNAMA also attributed 26 civilian casualties (17 deaths and nine injured) from 17 targeted and deliberate killing incidents to ISIS-affiliated groups in 2015. Among the primary targets of such attacks are national and local political leaders, government officials, teachers and other civil servants, off-duty police officers, tribal elders, religious leaders, women in the public

sphere, civilians accused of spying for pro-government forces, human rights activists, humanitarian and development workers, and construction workers. On 22 April 2015, the Taliban announced that, as in previous years, the spring offensive would target government officials and others perceived as supportive of the government and the international community. Despite a stated intention by the Taliban to reduce civilian casualties, there are continued reports of the Taliban specifically targeting civilians and objects protected under international humanitarian law. In 2015 the Taliban admitted to causing civilian casualties in two incidents, but reportedly understated the full impact of these incidents on civilians. Apart from targeted killings, AGEs are also reported to use threats, intimidation, abductions and arson attacks to intimidate communities and individuals and thus extend their influence and control, targeting those who challenge their authority and ideas.

a) Government Officials and Civil Servants

Throughout 2014 and 2015, UNAMA documented several incidents of AGEs deliberately targeting civilian government employees during ground engagements, as well as civilian government offices and other buildings. Civilian government employees were also frequently victims of targeted killings. AGEs have targeted politicians and government officials at the local, provincial and national levels of government, including Members of Parliament members of the HPC, and provincial and district governors and council members. Government-appointed judges and prosecutors have been particularly targeted, with UNAMA reporting 188 civilian casualties (46 deaths and 142 injured) from targeted attacks against judges, prosecutors, and judicial institutions in 2015, a 109 per cent increase from 2014.²¹⁸ Teachers, school guards and officials of the Department of Education have also been widely targeted, as have health workers, other civil servants and even contracted workers.

b) Members of the ANP and ALP

Afghan security forces, particularly the ANP, continue to be the object of targeted campaigns. Since the withdrawal of most foreign combat forces in 2014, police bases and checkpoints have been increasingly targeted in attacks by AGEs. ANP police officers have been targeted both on duty and off duty. ALP members are also widely targeted. As ALP members are often stationed in more volatile areas, estimates suggest that their casualty rate is three times higher than that of other ANSF members. AGEs are also reported to target officers of other police forces in Afghanistan, as well as former members of the ANSF.

c) Civilians Associated with or Perceived as Supportive of the ANSF / pro-government forces

AGEs are widely reported to target civilians who are suspected of collaborating with, or “spying for” pro-government forces, including the ANSF.”

d) Civilians Associated with or Perceived as Supportive of the International Military Forces

AGEs have reportedly threatened and attacked Afghan civilians who work for the international military forces as drivers, interpreters or in other civilian capacities. There are also reports of AGEs targeting former employees of the international forces and the government.

(...)

j) Individuals perceived as “Westernized”

AGEs reportedly target individuals who are perceived to have adopted values and/or appearances associated with Western countries, due to their imputed support for the Government and the international community. There are reports of individuals who returned from Western countries having been tortured or killed by AGEs on the grounds that they had become “foreigners” or that they were spies for a Western country. Individuals who fall under other profiles, such as profile 1.e (humanitarian workers and development workers) and profile 1.i (women in the public sphere) may similarly be accused by AGEs for having adopted values and/or appearances associated with Western countries, and may be targeted for that reason.

(stuk 3, UNHCR, “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”, 19 april 2016, p. 34 - 41)

Verzoeker werd door de Taliban gezien als een verrader. Het feit dat verzoeker voor een buitenlands bedrijf werkte en daarenboven het leger actief ondersteunde geeft verzoeker duidelijk een risicoprofiel.

Dat verzoeker in het kader van zijn werk Wat het werk ook mogen zijn in het bedrijf, verzoeker liep het gevaar om bestempeld te worden als ‘verrader’, ‘spion’ en ‘verwesterd’.

Verzoeker wenst evenwel te benadrukken dat hij, in tegenstelling tot wat verweerster beweert in het kader van zijn werk wel degelijk buiten ‘het kamp’ kwam. Zo was hij herhaaldelijk aanwezig op vergaderingen met districtshoofden. Het beste bewijs is misschien wel het officiële verslag van de aanval van 23 april (cfr. administratief dossier), deze aanval begon net op het ogenblik dat verzoeker het kamp verliet voor een patrouille.

Verzoeker loopt het gevaar aanzien te worden als een spion. Het UNHCR heeft reeds in haar rapport verklaard dat personen die teruggekeerd zijn naar Afghanistan door AGE's zijn gemarteld of gedood omdat ze aanzien werden als 'buitenlanders' of spionnen van het Westen (stuk 3).

Daarenboven hield verweerster geen rekening met het feit dat verzoeker al twee jaar op het Belgisch grondgebied verblijft en dus verwesterd is, hetgeen eveneens een gevaar inhoudt.

Het blijkt in de bestreden beslissing duidelijk dat verweerster onvoldoende rekening heeft gehouden met het risicoprofiel van verzoeker.

Huidig middel is bijgevolg gegrond.”

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Na een korte theoretische uiteenzetting over de relevante wetsbepalingen geeft verzoeker met verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en de parlementaire voorbereiding aan dat de vraag of een persoon het slachtoffer dreigt te worden van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict of het risico loopt om aan onmenselijke behandelingen te worden blootgesteld, telkens aan de hand van de meest actuele situatie beoordeeld dient te worden.

Voorts stelt verzoeker dat de beoordeling van een binnenlands vluchtalternatief geval per geval dient te gebeuren en verwijst hij naar een rapport van Amnesty International van oktober 2017 waaruit zou blijken dat het concept van een binnenlands vluchtalternatief binnen Afghanistan in principe niet mogelijk zou mogen zijn. Hij verwijst tevens naar een nieuwsbericht van de Norwegian Refugee Council waarin deze instantie haar bezorgdheid zou hebben geuit met betrekking tot Afghanistan en zeven redenen uiteenzet waarom Afghaanse vluchtelingen niet mogen worden teruggestuurd naar Afghanistan. Ook verwijst verzoeker naar zeer recente rechtspraak van de Raad die zou zeggen dat er nieuwe en actuele rapporten zijn, zoals bovenstaand rapport van Amnesty International, die aantonen dat de algemene situatie in Afghanistan verslechterd is, inzonderheid betreffende de terugkeer van afgewezen asielzoekers.

Vervolgens voert verzoeker aan dat verwerende partij ten onrechte voorhoudt dat in zijn geval de veiligheidssituatie in Kabul als veilig wordt beschouwd. Hij stelt vooreerst dat geen enkele plaats in Afghanistan veilig is voor hem gezien de bedreigingen die hij ontving van de taliban. Voorts haalt verzoeker allerhande “*objectieve informatie*” aan die de precare veiligheidssituatie in de provincie Kabul zou bevestigen. Het betreft rapporten van UNAMA, ECOI, de VN Secretaris-Generaal, United States Department of State en Human Rights Watch en persberichten van NRC en Telegraaf. Ook betoogt verzoeker dat volgens de Belgische diplomatie de veiligheidssituatie in Afghanistan zeer problematisch is en dat reizen ten zeerste afgeraden worden. Verzoeker meent dat uit deze informatie volgt dat de algemene veiligheidssituatie in geheel Afghanistan dramatisch is geworden, op zodanige wijze dat subsidiaire bescherming zich opdringt voor alle personen die hun Afghaanse nationaliteit kunnen bewijzen, minstens dat er een nieuw, actueel onderzoek naar de veiligheidssituatie in Kabul dient te worden bevolen.

Verder meent verzoeker dat hij bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan aan zijn lot zal worden overgelaten op de luchthaven van Kabul en *de facto* een “IDP” (“*internal displaced person*”) wordt, nu het ontbreken van een “*overeenkomst*” tussen België en Afghanistan tot gevolg heeft dat Afghanen die uit België worden uitgewezen niet beschouwd worden als “*terugkeerders*” en dus voor de Afghaanse overheid niet bestaan. Bovendien krijgen ze geen hulp van het MoRr (Afghaanse Ministerie voor vluchtelingen en terugkeerders), die normalerwijze hulp biedt aan vluchtelingen om zich te kunnen vestigen in de regio van herkomst. Verzoeker meent dan ook te zullen worden overgeleverd aan het geweld en de gewapende groeperingen. Voorts stelt verzoeker dat men in de onmogelijkheid is om zich te vestigen en dat hen de noodzakelijke toegang tot de basiszorg, waaronder onderwijs en gezondheidszorg, zal worden ontzegd. Hij verwijst hiervoor naar het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016.

Hoewel hij meent te moeten worden beschouwd als een “IDP” en niet als een “*terugkeerder*”, wijst verzoeker via een citaat uit het rapport “*DFAT Country Information Report Afghanistan*” van Australian

Government, Department for Foreign Affairs and Trade, van 18 september 2017 tevens op de precare positie van de Afghaanse “*terugkeerders*”.

Ten slotte wijst verzoeker op het hoge risico op mensenwaardige behandelingen in Afghanistan, nu de broodnodige humanitaire hulp er heel beperkt blijft. Verzoeker acht de interpretatie van verwerende partij van de subsidiaire beschermingsstatus te beperkt. De commissaris-generaal focust zich volgens hem op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, doch verwaarloost de humanitaire gevolgen die een gewapend conflict met zich meebrengt. Verzoeker betoogt dat, hoewel de ernst van het gewapend conflict in een bepaalde regio afneemt, het geweld blijft sluimeren en de levensomstandigheden mensenwaardig blijven.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het rapport “*UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van UNHCR van 19 april 2016;
- het rapport “*La possibilité de fuite ou de réinstallation interne dans le cadre de l'application de l'Article 1A(2) de la Convention de 1951 et/ou du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*” van UNHCR van 23 juli 2003 ;
- het internetartikel “*7 things you should know about the crisis in Afghanistan*” van NRC van 9 februari 2018;
- het arrest nr. 196 024 van 30 november 2017 van de Raad;
- het rapport “*UNAMA first quarter 2017 civilian casualty data*” van UNAMA van 27 april 2017;
- het persbericht “*Doden door 'nieuwjaarsaanslag' Kabul*” van Telegraaf van 21 maart 2018;
- het persbericht “*‘May God Kill Your Own Son’: Bomb Rips Families Apart in Kabul*” van Rawa van 21 maart 2018;
- het rapport “*General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul*” van European Country of Origin Information Network van 12 maart 2018;
- het rapport “*The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*” van United Nations General Assembly Security Council van 15 december 2017;
- het rapport “*Country Reports on Human Rights Practices – Afghanistan*” van United States Department of State van 3 maart 2017;
- het rapport “*World Report 2018 – Afghanistan*” van Human Rights Watch van 18 januari 2018;
- het rapport “*DFAT Country Information Report Afghanistan*” van Australian Government, Department for Foreign Affairs and Trade, van 18 september 2017, p. 31;
- het “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*” van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van november 2016, p. 91;
- het “*Humanitarian Bulletin Afghanistan*” van OCHA van 1-31 mei 2017;
- het persbericht “*Afghanistan’s Forgotten Humanitarian Crisis*” van The Diplomat van 9 juni 2016;
- het persbericht “*Taliban threaten 70% of Afghanistan*” van BBC van 31 januari 2018;
- het rapport “*Forced Back to Danger: Asylum-seekers returned from Europe to Afghanistan*” van Amnesty International van 5 oktober 2017, p. 38;
- het persbericht “*Afghanistan attack targets Kabul classroom with 600 children inside*” van NRC van 19 maart 2018;
- een reisadvies van de Belgische Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken met betrekking tot Afghanistan.

2.2.2. Op 8 augustus 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij samen met de COI Focus “*Afghanistan Security situation in Kabul city*” van 24 april 2018, het EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van mei 2018, p. 1-34, en de “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van EASO van juni 2018.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het

rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door een verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart te vrezen voor vervolging door de taliban omwille van zijn tewerkstelling bij RMS, een bedrijf gelegen in de militaire kampen dat goederen aanbiedt aan soldaten.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij zijn vrees ten overstaan van de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt nu (i) de door hem geschetste gang van zaken met betrekking tot de problemen die hij zelf heeft meegemaakt allerminst kan overtuigen, (ii) er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen die hij heeft afgelegd over zijn oom, (iii) ook zijn verklaringen over wat er is gebeurd na zijn vertrek weinig geloofwaardig zijn, (iv) hij nagelaten heeft om op spontane wijze een correct beeld te geven van zijn familiebanden, en (v) het loutere feit dat hij gewerkt heeft als supervisor van veiligheidsagenten bij een bewakingsfirma niet volstaat om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

Verzoeker slaagt er niet in voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze moeilijk kan aanvaarden dat de aanval van 24 april 2015 op de basis een aanslag op verzoekers leven was. Het is immers weinig aannemelijk dat de taliban, indien zij zouden hebben geweten wie verzoeker was en waar hij woonde en hem om het leven zouden staan, verzoeker zouden willen elimineren door een zwaarbewaakte basis aan te vallen. Voorts valt uit het officiële verslag dat verzoeker heeft neergelegd op te maken dat het in werkelijkheid ging om een beschieting van de observatietoren. Het was ook alleen deze observatietoren die beschadigd raakte toen hij werd getroffen door een RPG. Het rapport vermeldt duidelijk dat er geen andere schade was, dus ook niet aan de wagen waarin verzoeker zat toen de aanval begon, en dat eens de lichten van de wagen gedoofd waren de meeste schoten niet op het doelwit terecht kwamen, maar over de observatiepost heen gingen. Uit niets in het door verzoeker neergelegde rapport blijkt dat deze aanval tegen verzoeker persoonlijk gericht was, en geen aanval was op de basis. De omstandigheid dat hij zich net op het ogenblik van de aanval in een kwetsbare positie buiten de perimeter bevond en hierdoor een doelwit werd van de aanval, zoals verzoeker in het eerste middel aanvoert, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Hieruit blijkt immers niet dat de taliban verzoeker persoonlijk viseerden. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing in het eerste middel ter zake is dan ook niet dienstig.

Voorts acht ook de Raad het vreemd dat verzoeker, hoewel uit het rapport blijkt dat hij kort voor de aanval was gewaarschuwd dat binnengelopen informatie er op wees dat een aanval nakend was, geen enkele melding heeft gemaakt van een poging om deze bronnen te bevragen over de aard en ernst van de telefonische bedreiging die hij zou hebben ontvangen. Bovendien is het merkwaardig dat verzoekers commandant op basis van de helft van het telefoongesprek dat hij gevolgd had onmiddellijk tot de conclusie zou komen dat de bedreigingen ten aanzien van verzoeker inderdaad van de taliban afkomstig waren, en dat deze commandant prompt de nodige contacten heeft gelegd om verzoekers vertrek uit het land te bespoedigen (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 18 augustus 2017, p. 6-7). Een dergelijke houding zou men immers niet verwachten van iemand die de verantwoordelijkheid draagt voor de veiligheid van de basis en van het daar aanwezige personeel.

Verder valt op dat de taliban, indien verzoekers verklaringen over de chronologie van de gebeurtenissen correct zijn, blij hebben gegeven van zeer veel geduld. Uit de door verzoeker neergelegde documenten blijkt dat de basis werd aangevallen op 24 april 2015. Verzoeker verklaarde tijdens het tweede gehoor

op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) dat hij een maand later, dus eind mei 2015, een dreigtelefoon kreeg van de taliban waarbij hem enkele dagen bedenktijd werd gegeven. Uiteindelijk namen de taliban pas opnieuw contact op met verzoeker op 1 juli 2015 (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 18 augustus 2017, p. 6-7 en p. 19). Indien het de bedoeling van de taliban was om verzoeker onder druk te zetten, is het vreemd dat zij hem ruimschoots de tijd gaven om alle nodige documenten te regelen voor zijn vertrek uit Afghanistan. In het eerste middel tracht verzoeker dit te verklaren door te stellen dat dit waarschijnlijk te maken had met het feit dat de talibancommandant in die periode een tijdlang gewond is geraakt. Hij beperkt zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Met een dergelijke summiere verklaring (*post factum*) voor de tijd tussen de dreigtelefoons slaagt verzoeker er niet in om de voorgaande motieven onderuit te halen.

Vervolgens vroeg verzoeker de taliban nog eens 20 à 25 dagen de tijd om een plan te ontwikkelen zodat de talibanstrijders ongemerkt in de basis binnen konden (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 18 augustus 2017, p. 7). De Raad acht het evenwel weinig waarschijnlijk dat de taliban het initiatief volledig aan verzoeker zouden overlaten. Indien de taliban daadwerkelijk van verzoeker verlangden dat hij onder dwang hun volgende aanval zou vergemakkelijken, kan verwacht worden dat zij hem precieze vragen, dan wel instructies voor hun aanval zouden laten weten, eerder dan verzoekers voorstellen af te wachten. Door er in het eerste middel op te wijzen dat de beweegredenen van de taliban duidelijk waren en dat hij de enige was die zonder controle binnen kon op de basis, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontkrachten. Dit verklaart immers niet waarom de taliban verzoeker het voortouw zouden laten nemen en zelf een afwachtende houding zouden aannemen. Overigens heeft verzoeker van de chantage van de taliban en hun vraag om mee te werken geen melding gemaakt op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) (adm. doss., stuk 22, Vragenlijst, nr. 3.5). Ook in een email van zijn raadvrouw na het gehoor op de DVZ waarin een aantal opmerkingen worden gemaakt over de vragenlijst bij de DVZ en bij de aanvang van het eerste gehoor op het CGVS wordt hiervan geen gewag gemaakt (adm. doss., stuk 15 en adm. doss., stuk 12, gehoorverslag 12 juli 2017, p. 2). Van een kandidaat-vluchteling die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elke verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (cf. RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135).

Verder dient erop gewezen te worden dat verzoeker verklaarde dat door zijn toedoen alle Pakistaanse werknemers op de site werden ontslagen (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 18 augustus 2017, p. 5-6), doch dat hij, hoewel hij talrijke documenten heeft neergelegd die zijn carrière bevestigen, er niet in geslaagd is ook maar één verwijzing naar deze gebeurtenis, die hem in verband lijkt te brengen met zijn latere problemen met de taliban, terug te vinden. Aangezien verzoeker deze Pakistaanse werknemers omschrijft als "*talibanagenten*" en "*informanten*" (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 18 augustus 2017, p. 8), kan worden verwacht dat deze beschuldiging, zelfs los van de gevolgen van zo'n collectief ontslag voor de werkzaamheden, toch een papierspoor zou moeten achterlaten. Desalniettemin kon verzoeker over deze episode niets meer terugvinden in de inbox van zijn e-mail (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 18 augustus 2017, p. 20). Dat verzoeker een dergelijk belangrijk element als enige niet kon staven, wekt ook bij de Raad de nodige twijfels op. Waar verzoeker thans in het eerste middel aanhaalt dat het ongedocumenteerde werknemers zonder taskara betrof, zodat het niet verwonderlijk is dat van hun ontslag geen "*paper-trail*" bestaat, beperkt hij zich tot een summiere verklaring (*post factum*) voor de hiervoor aangehaalde vaststellingen. Indien dit het geval zou zijn, is het verbazend dat verzoeker op het CGVS nog verklaarde dat hij over dit ontslag een rapport naar zijn collega's in Kabul had gestuurd, maar dat hij het niet meer kon terugvinden in de inbox van zijn e-mail.

Daarbij aansluitend kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij in de bestreden beslissing stelt geen geloof te kunnen hechten aan verzoekers verklaringen over zijn oom, M. S. M., die tevens de vader is van zijn verloofde. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

"Volgens u werkte hij bij de National Directorate of Security (NDS), een Afghaanse inlichtingendienst (CGVS 1, p.15). Hij werkte in het kantoor in Jalalabad, maar u weet geen details over zijn werk omdat het geheim was (CGVS 2, p.8). De taliban pleegden in 2013 een moordaanslag op de Behsud-brug waarbij hij het leven liet (CGVS 1, p.15; CGVS 2, p.9). Toen de taliban u persoonlijk contacteerden stelden zij zich voor als degene die achter de moord op uw oom zaten, waardoor u meteen wist dat zij

inderdaad tot de taliban behoorden (CGVS 2, p.6,19). U zegt dat uw oom M. S. M. (...) ongeveer 6 à 7 jaar voor de NDS heeft gewerkt en voordien landbouwer was, maar u hebt geen enkel idee hoe uw oom ertoe kwam deze carrièrewending te maken (CGVS 2, p.15). U verklaart dat uw oom vaak dreigbrieven thuis kreeg, maar dat hij niet naar de relatieve veiligheid van de stad Jalalabad wilde verhuizen omdat uw oom liever op het platteland woonde en omdat zijn ouders waren begraven in het dorp (CGVS 2, p.8-9). Het is echter niet erg aannemelijk dat een werknemer van de NDS die door de taliban werd bedreigd, en die volgens u door de NDS zelf werd gewaarschuwd dat hij bodyguards nodig had en met de auto zou moeten reizen (CGVS 2, p.9) zo lichtvaardig zou omspringen met die situatie. Dat uw oom liever in een natuurrijke omgeving woonde en naar zijn werk pendelde met een motorfiets, goed wetende dat hij daarmee zijn eigen leven en dat van zijn familieleden in groot gevaar bracht, past in geen enkel logisch geheel. Het is an sich al opmerkelijk dat de taliban een bom zouden moeten leggen op de weg naar Jalalabad als u zegt dat zij uw oom thuis dreigbrieven brachten, waaruit volgt dat zij op de hoogte waren van zijn adres. Verder verklaart u daarover dat uw oom zeker het hoofddoelwit was van de bom aangezien er niemand anders aanwezig was (CGVS 2, p.9). Als u ermee wordt geconfronteerd dat er in werkelijkheid 2 doden en 3 gewonden zijn gevallen, wijzigt u plots uw verklaringen en zegt u het andere slachtoffer ook te kennen en dat u bedoelde dat er geen file stond op de brug toen (CGVS 2, p.9). Volgens u hebben de taliban deze aanslag opgeëist en expliciet gesteld dat uw oom het doelwit was, maar dat komt niet voor in het videofragment dat u hebt neergelegd (CGVS 2, p.9). Aangezien u deze bewering met geen enkel element staft, gaat het hier om een blote bewering. U kan niet zeggen wie de baas was van uw oom, en over zijn werk weet u alleen dat hij voor het departement operaties werkte. Dat lag volgens u aan het feit dat zijn werk geheim was (CGVS 2, p.9,16). Omdat u ook zegt dat zijn collega's na zijn dood bij u thuis kwamen en zijn begrafenis hebben bijgewoond (CGVS 2, p.9,16) is dat merkwaardig. Een van die collega's was overigens de neef van uw vader, S. M. (...), die na de dood van uw oom ook werd bedreigd en daarom zijn werk opgaf (CGVS 2, p.5). Uw familie zou dus toch via die kanalen op de hoogte geraakt zijn van het werk van uw oom. U verklaarde geen documenten te hebben die het werk van uw oom zouden bewijzen (CGVS 2, p.10). Wanneer het Commissariaat-generaal aandringt dat uw oom zou gesneuveld zijn in dienst van zijn vaderland en dat er dan toch iets van officiële papieren moet zijn daarover, zegt u zoiets u niet belangrijk leek, maar u neemt zich voor om contact op te nemen met de familie om te proberen de identiteitskaart, badge, taskara en dreigbrieven van uw oom te verkrijgen. Ter staving van deze beweringen hebt u enkel wazige foto's van documenten doorgestuurd op 8 september 2017, waarop een taskara en een opleidingscertificaat te zien zijn. Deze twee nauwelijks leesbare documenten zijn niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit aspect te weerleggen. U legt ook de bijkomende verklaring af dat de politie en NDS alle documenten, de badge en de gsm van uw oom hebben meegenomen en dat de problemen van uw familieleden geen enkel verband houden met uw problemen. Dat de politie en NDS alle bewijs zouden hebben meegenomen valt moeilijk te rijmen met het feit dat zij openlijk naar de begrafenis van uw oom zijn gekomen, zodat iedereen in het dorp wist dat hij voor overheid had gewerkt (CGVS 2, p.16,22) en laat onverklaard waarom uw familie nooit enig officieel schrijven zou hebben ontvangen over de dood van uw oom in dienst van de overheid. Dat de problemen van uw oom geen enkel verband houden met de uwe is ook niet helemaal juist: u hebt zelf foto's en een nieuwsbericht van uw oom neergelegd ter ondersteuning van uw asielaas (CGVS 1, p.3,15) en u verbindt de dood van uw oom rechtstreeks met de taliban, omdat deze verwijzing u deed beseffen dat het dreigtelefoontje inderdaad van hen afkomstig was, wat u helemaal van de wijs bracht (CGVS 2, p.6,19). Het gaat hier dus om een belangrijk element in uw relaas. Tenslotte moet de aandacht erop gevestigd worden dat u slechts het belang van uw oom bij de NDS begint te minimaliseren op het moment dat het Commissariaat-generaal verwijst naar de ongeloofwaardige verklaringen van uw broer S. (...) (CGVS 2, p.20)."

Waar verzoeker benadrukt dat het niet verwonderlijk is dat zijn oom een zeer grote discretie aan de dag legde in verband met zijn werk nu leden van de NDS strikt verboden werd om over hun werk te praten, wordt er op gewezen dat in de bestreden beslissing louter wordt vastgesteld dat verzoeker geen details weet over het werk van zijn oom, doch dat deze vaststelling geen – minstens een overtollig – motief vormt waarom de commissaris-generaal geen geloof hecht aan verzoekers verklaringen over zijn oom. Belangrijker zijn in deze de overwegingen over hoe lichtvaardig verzoekers oom volgens verzoekers verklaringen omsprong met de bedreigingen door de taliban, over de handelswijze van de taliban om verzoekers oom te vermoorden (via het leggen van een bom op een brug, terwijl ze zijn adres kenden), over verzoekers gewijzigde verklaringen over het aantal aanwezigen op de brug tijdens de bomaanslag, over verzoekers verklaringen dat de collega's van zijn oom na diens dood bij verzoeker thuis kwamen en de begrafenis van zijn oom hebben bijgewoond, hoewel het werk van zijn oom geheim zou zijn en verzoeker zelfs niet kon zeggen wie de baas was van zijn oom, en ten slotte over het niet kunnen voorleggen van enige officiële documenten over het werk van zijn oom.

Waar verzoeker er in het eerste middel op wijst dat het niet aan de commissaris-generaal is om zich in de psyche te verplaatsen van zijn oom of van de taliban, wordt er op gewezen dat het verzoeker toekomt om, bij gebrek aan concrete stukken, geloofwaardige verklaringen af te leggen over de redenen waarom hij vervolging vreest. Waar verzoeker het gebrek aan afdoende documentatie over het werk van zijn oom tracht te verklaren door te stellen dat de GSM en de documenten van zijn oom door diens collega's van de NDS in beslag werden genomen, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Met een dergelijke summiere verklaring (*post factum*) voor het gebrek aan bewijsstukken slaagt verzoeker er niet in om de voorgaande motieven onderuit te halen.

Bovendien oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing nog op goede gronden dat verzoekers verklaringen over wat er is gebeurd na zijn vertrek weinig geloofwaardig zijn. Hij licht dit als volgt toe:

“U verklaart dat uw familie sinds 18 juni 2017 uit Kama gevlucht zijn en nu in Kabul verblijven (CGVS 1, p.2,11; CGVS 2, p.4,15). Gevraagd naar wat er na uw vertrek nog is gebeurd, aangezien u nog contact hebt met uw familie en uw voormalige collega's (CGVS 2, p.3-5), zegt u eerst dat 2 à 3 maanden na uw vertrek mensen discreet in uw dorp kwamen informeren naar u (CGVS 2, p.15). Het is pas wanneer het Commissariaat-generaal u vraagt om uit te leggen waarom uw familie dan precies naar Kabul gevlucht is dat u zich plots herinnert dat er mensen 's nachts bij hen thuis zijn binnengedrongen en iedereen met de dood hebben bedreigd (CGVS 2, p.15). Dat de taliban pas ongeveer twee jaar na uw vertrek plots op doortastende wijze naar u op zoek zou gaan, kadert in geen enkel logisch geheel. Dat u het meest zwaarwegende feit ook niet spontaan naar voren hebt gebracht, doet al evenzeer twijfels rijzen bij de door u beweerde feiten. U geeft overigens ook aan niet te weten of uw vader ooit zelf problemen heeft gehad met de taliban (CGVS 2, p.21), wat in de omstandigheden ook zeer vreemd is. Dat een familie als de uwe, die connecties heeft in zowel Kabul als Jalalabad (CGVS 2, p.3-4), en die volgens u openlijk banden heeft met de regering (CGVS 1, p.15; CGVS 2, p.5,12,21) überhaupt zou blijven wonen in een gebied waar de taliban hen zouden kunnen bedreigen, moet op de nodige scepsis onthaald worden. De vaststelling dat u niet eens wist dat er in het dorp Warasa Faqir een school is gebouwd in 2003 (CGVS 1, p.7) en sindsdien elke jaar honderden kinderen er les volgen (zie landeninfo, nr.5), hoewel u van uw broer zegt dat die bij zijn ouders in Warasa Faqir woonde en de schoolgaande leeftijd had (CGVS 1, p.13) doet eerder vermoeden dat uw familie reeds geruime tijd niet meer in dat dorp woont.”

Door in het eerste middel louter te herhalen dat de taliban hem steeds is blijven zoeken en (*post factum*) te beweren dat de taliban, toen ze bij zijn familie binnenvielen, misschien een vermoeden hadden dat hij het land niet had verlaten, maar aan het onderduiken was, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven, die steun vinden in het administratief dossier en pertinent en terecht zijn, te weerleggen of te ontkrachten. Dit verklaart immers niet waarom verzoeker pas vertelt dat zijn familie met de dood bedreigd werd nadat hem wordt gevraagd waarom zijn familie naar Kabul gevlucht is, noch waarom de taliban pas ongeveer twee jaar na zijn vertrek plots op doortastende wijze naar hem op zoek zou zijn gegaan. Door verder in het eerste middel nog te stellen dat hij niet gelogen heeft over het ogenblik waarop zijn familie naar Kabul is verhuisd, beperkt verzoeker zich tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, zonder met concrete elementen te verduidelijken waarom hij meent dat de vaststelling van de commissaris-generaal dat hij niet eens wist dat er in 2003 in het dorp Warasa Faqir een school is gebouwd waar er sindsdien elk jaar honderden kinderen les volgen feitelijk onjuist is of dat het vermoeden dat de commissaris-generaal hieruit afleidt, met name dat zijn familie reeds geruime tijd niet meer in dat dorp woont, onredelijk is. Gelet hierop worden de voorgaande motieven, die steun vinden in het administratief dossier, door de Raad tot de zijne gemaakt.

Ten slotte is ook de Raad van oordeel dat verzoeker niet voldaan heeft aan de op hem rustende plicht tot medewerking nu hij nagelaten heeft om op spontane wijze een correct beeld te geven van zijn familiebanden. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“U hebt zich namelijk actief ingespannen om het bestaan van uw oudere broer S. M. (...) en diens asielaanvraag in België te verbergen. Hoewel u telkens bij aanvang van het gehoor bent geweest op uw medewerkingsplicht (CGVS 1, p.1-2; CGVS 2, p.2) en bij uw tweede gehoor zelfs nadrukkelijk de kans werd geboden tot wijzigingen omdat opzettelijke weglatingen uw geloofwaardigheid zouden schaden (CGVS 2, p.2) bent u blijven volharden dat u “niets speciaals” wilde aanpassen aan uw eerdere verklaringen. Uw weinig plausibele verklaring dat u zich helemaal niet bewust was van de asielaanvraag die dezelfde broer heeft ingediend in 2012 (CGVS 2, p.10) versterkt de indruk dat u het Commissariaat-generaal probeert te bedotten. Uw broer heeft namelijk tijdens zijn asielprocedure verklaard dat u zijn documenten naar België hebt opgestuurd en uw naam en bijnaam prijken inderdaad op de enveloppe waarmee deze documenten naar hem zijn gestuurd. Een kopie van deze enveloppe is u getoond tijdens

uw gehoor op het CGVS (CGVS 2, p.10) en u beweert dan dat u aan een vriend uw taskara hebt uitgeleend zodat die een brief kon versturen naar België (CGVS 2, p.11). Zo deze uitleg al zou kunnen overtuigen, quod non, zou men toch verwachten dat u gevraagd zou hebben naar de details van wat uw broer precies nodig had en waarvoor dit alles moest dienen. Die enveloppe is trouwens verstuurd onder uw roepnaam Samsoor, niet de naam volgens uw taskara. Dat uw broer de documenten van uw vader en oom thuis zou opvragen en u dit nooit te weten kwam hoewel u daarvoor uw taskara aan iemand moest afgeven, is manifest ongeloofwaardig. Ook dat u geen enkel contact had met uw oudere broer, en dat u zelfs niet wist dat hij in Spanje verbleef tot u in België toekwam (CGVS 2, p.10), is niet aannemelijk. U bent namelijk via uw tweede, volgens u in onbruik geraakte Facebookaccount (CGVS 2, p.12) bevriend met S. M. (...) (zie landeninfo nr.1). Uw jongere broer, M. M. (...), gaf reeds voor uw vertrek commentaar op foto's van uw broer op het strand van Barcelona (zie landeninfo nr.2) waaruit veilig mag worden afgeleid dat jullie op de hoogte bleven van de omzwervingen van jullie oudste broer. Ook uw vader, wiens Facebookprofiel gekoppeld is aan het telefoonnummer op de enveloppe die u hebt neergelegd, is bevriend met S. (...) op Facebook (zie landeninfo nr.3). Dat u van uw familie nooit zelfs maar toevallig zou hebben gehoord hoe het gaat met uw oudste broer en waar hij verblijft, is daarom bijster onwaarschijnlijk. U hebt ook nagelaten om een grondige reden te geven over het verzwijgen van S. M. (...). Volgens u wilde hij niet dat u het over hem had. Hij zou u gezegd hebben naar Spanje door te reizen, maar u was te moe daarvoor, en dan gaf hij u de instructie om het niet te hebben over uw broer in Spanje, want anders zou men u vragen waarom u niet naar Spanje bent gegaan (CGVS 2, p.10). Dat u zo lichtzinnig een valse verklaring zou afleggen tijdens uw eerste interview bij DVZ op 10 januari 2017, ettelijke weken nadat u in België zegt te zijn toegekomen, valt nauwelijks ernstig te nemen. U hebt het overigens wel gehad over uw oom in Spanje (DVZ, Verklaring DVZ, p.8). Het valt dus moeilijk in te zien om welke reden u zou denken dat het vermelden van het bestaan van uw broer in Spanje nefast zou zijn voor uw asielprocedure, behalve als u de mening was toegedaan dat het Commissariaat-generaal uit het dossier van uw broer informatie zou halen die uw verklaringen zouden tegenspreken."

Verzoeker erkent in het verzoekschrift dat hij het bestaan van zijn oudere broer heeft verzwegen voor de Belgische asielinstanties. De voorgaande motieven worden dan ook door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt. Hoewel op basis van de vaststelling dat verzoeker gezwegen heeft over de procedure van zijn oudere broer niet kan worden besloten dat zijn relaas over de gehele lijn ongeloofwaardig is, kan niet dienstig worden betwist dat dit in zekere mate afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas, zeker in samenhang met alle overige, hierboven aangehaalde motieven. Op iemand die om internationale bescherming verzoekt, rust immers de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de bevoegde instanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt.

Gelet op al het voorgaande hecht ook de Raad geen geloof aan de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten. Voorts wordt niet betwist dat verzoeker in Afghanistan was tewerkgesteld als supervisor van veiligheidsagenten. De Raad acht de loutere omstandigheid van deze tewerkstelling evenwel niet voldoende om verzoeker internationale bescherming te verlenen. Er dient immers gekeken te worden naar de inhoud van de job die verzoeker uitvoerde, verzoekers concrete taken en de individuele omstandigheden waarin hij werkte. Te dezen omschreef verzoeker zelf zijn job bij RMC als een voornamelijk administratieve functie (adm. doss., stuk 12, gehoorverslag 12 juli 2017, p. 9). Hij controleerde de lonen van de veiligheidsguards, de aanwezigheidslijst en regelde het eten en het zakgeld (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 18 augustus 2017, p. 14). Hij stond ook in voor de controle op het bewakingspersoneel, aan wie het strikt verboden was om de perimeter te verlaten (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 18 augustus 2017, p. 19). Hieruit kan worden afgeleid dat zijn functie niet vereiste dat verzoeker zichtbaar en herkenbaar de publieke ruimte zou betreden en dat de kans dat hij blootgesteld zou worden aan vervolging zeer gering is. Dit wordt overigens bevestigd door de vaststelling dat verzoeker niet eens de namen kan geven van de dorpen rond de basis, waar volgens hem taliban actief zijn (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 18 augustus 2017, p. 18), wat er duidelijk op wijst dat verzoeker beroepshalve niet bezig was met de veiligheidssituatie in de omgeving van zijn werkplaats. Dat verzoeker in het kader van zijn werk soms ook buiten het kamp kwam voor vergaderingen, doet hieraan geen afbreuk. Bovendien is uit de bovenstaande motieven reeds gebleken dat het niet aannemelijk is dat de taliban verzoeker zouden hebben geviseerd vanwege zijn familieband met een personeelslid van de NDS en er is ook geen enkele indicatie dat verzoeker omwille van zijn eerdere tewerkstelling als tolk en chauffeur in Helmand ooit enige problemen heeft ondervonden. Het loutere feit dat verzoeker dergelijk werk heeft gedaan volstaat opnieuw niet om een geponde vrees voor

vervolgning aan te tonen. Er kan dan ook besloten worden dat de tewerkstellingen van verzoeker voor buitenlandse bedrijven en veiligheidsdiensten op zichzelf niet volstaan om te stellen dat hij hiervoor in Afghanistan met redelijke waarschijnlijkheid vervolgd zou worden.

Verzoeker betwist deze vaststellingen niet, doch voert in het tweede middel op basis van het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016 aan dat hij louter omwille van het feit dat hij werkte voor buitenlandse bedrijven en veiligheidsdiensten, een extra kwetsbaar profiel heeft. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat UNHCR tevens overweegt dat dergelijke personen mogelijks nood hebben aan internationale bescherming, afhankelijk van de individuele omstandigheden van het geval. Gezien hij er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn werk reeds persoonlijk problemen zou hebben gekend en gezien hij geen zichtbare functie vervulde, maakt verzoeker *in casu* niet aannemelijk dat hij omwille van zijn tewerkstellingen bij buitenlandse bedrijven en veiligheidsdiensten nood heeft aan internationale bescherming.

Waar verzoeker in het tweede middel nog wijst op zijn bijzonder kwetsbare profiel en stelt dat hij “*al twee jaar op het Belgisch grondgebied verblijft en dus verwesterd is*” en dat hiermee door de commissaris-generaal onvoldoende rekening werd gehouden, wordt er op gewezen dat verzoeker voor het nemen van de bestreden beslissing op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van zijn vrees om in geval van terugkeer naar Afghanistan als “*westerling*” te worden aanzien. Bovendien volstaat het niet om op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie van UNHCR. Verzoeker dient zijn vrees dienaangaande *in concreto* aannemelijk te maken. Er dient dus rekening te worden gehouden met – en het is afhankelijk van – de individuele en concrete omstandigheden eigen aan elke zaak. De vrees moet met andere woorden geïndividualiseerd en geconcretiseerd worden. *In casu* maakt verzoeker zijn verklaarde risicoprofiel echter niet *in concreto* aannemelijk. Hij beperkt zich louter tot een algemene verwijzing naar zijn verblijf in België, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze dit in zijn hoofde zou leiden tot een gegronde vrees voor vervolging. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in België gedurende twee jaar van hem een dusdanig verwesterde jongeman zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

Gelet op het voorgaande, weerlegt verzoeker de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielaanspraak, niet. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Een onderzoek naar de voor verzoeker voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Afghanistan is te dezen irrelevant daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hierover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker in de hoofdstad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat er voor verzoeker in de hoofdstad Kabul een hervestigingsalternatief voorhanden is dat zowel veilig is als redelijk in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij concludeert dat uit de actuele en objectieve informatie in het administratief dossier blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

De commissaris-generaal komt verder na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie dat er voor burgers in de stad Kabul geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht: *“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.*

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en

internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. U geeft integendeel aan dat u wel degelijk in Kabul of Mazar-e Sharif zou kunnen gaan wonen als u niet werd geviséerd door de taliban, iets wat om bovenstaande redenen niet aannemelijk wordt geacht. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Deze informatie wordt genoegzaam bevestigd in de door verwerende partij bij aanvullende nota van 8 augustus 2018 aangebrachte COI Focus "Afghanistan Security situation in Kabul city" van 24 april 2018, het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van mei 2018 en de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018 (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Waar verzoeker de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en meer specifiek in de hoofdstad Kabul betwist en rapporten en persartikels bijbrengt om aan te tonen dat de situatie in Kabul onveilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie niet blijkt dat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, doch dat de bij het verzoekschrift gevoegde stukken in dezelfde lijn liggen als de informatie van het CGVS. In zoverre uit de beschikbare informatie blijkt dat er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten waarbij verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige schade zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dit blijkt evenmin uit de zeer recente informatie die verwerende partij bij haar aanvullende nota heeft gevoegd (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Het in het derde middel gevoerde betoog volstaat dan ook niet om voorgaande vaststellingen betreffende de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul te weerleggen.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 196 024 van 30 november 2017 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

De Raad is voorts van oordeel dat, rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, van hem redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in de hoofdstad Kabul vestigt. De commissaris-generaal kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u in Kabul familie hebt wonen. Niet alleen verblijven uw ouders, broer en zussen momenteel in Kabul (CGVS 1, p.11-13), uw verloofde woont er al jarenlang bij familie die er een zaak uitbaten (CGVS 1, p.14). Uw oom aan moederszijde werkt als ingenieur voor buitenlandse bedrijven in Kabul (CGVS 1, p.14) en uit uw Facebook is ook gebleken dat de neef van uw vader als dokter in Kabul werkzaam is (zie landeninfo nr.4). U verklaart dat uw broer de gewoonte had om in de zomer naar Kabul te gaan om jullie familie te bezoeken (CGVS 2, p.14), wat duidelijk wijst op een goede verstandhouding binnen uw uitgebreide familie, en allicht ook betekent dat jullie reeds vertrouwd zijn met de stad. Het mag dus worden aangenomen dat u via al deze contacten eenvoudig in staat zou zijn om ondersteuning te krijgen voor uw terugkeer. U hebt trouwens ook al werkervaring en staat nog altijd in contact met uw professionele netwerk dat zich in Kabul en Jalalabad bevindt (CGVS 2, p.4). Op de lijst met contactgegevens die u hebt neergelegd staan diverse buitenlandse namen, waardoor u mogelijks zelfs een voetje voor hebt bij de zoektocht naar werk bij buitenlandse firma's die in Kabul aanwezig zijn. Ook via die kanalen kan u dus snel en gemakkelijk toegang zoeken tot de arbeidsmarkt. U bent 12 jaar naar school geweest en bent dus zeker niet laaggeschoold (CGVS 1, p.6), en beschikt daarenboven over een uitgebreide talenkennis: u kent de landstalen Dari en Pashto (CGVS 1, p.7), spreekt voldoende Engels om als tolk gewerkt te hebben (CGVS 1, p.7; CGVS 2, p.14), bent vertrouwd met Hindi (CGVS 1, p.7) en geeft na enig aandringen toe dat u aanvankelijk verklaarde dat u Urdu kent (CGVS 1, p.7), de nauw aan Hindi verwante taal die vooral in Pakistan wordt gesproken. Hoewel u tijdens het gehoor melding hebt gemaakt van mentale problemen (CGVS 2, p.19,21), hebt u ook na een nadrukkelijke uitleg dat u deze dient te staven met medische attesten (CGVS 2, p.22) nagelaten om hiervan het bewijs te leveren, waardoor deze een blote bewering blijven. Uit niets blijkt dat een hervestiging in Kabul een onredelijke beproeving voor u zou zijn: uw talenkennis, uw opleidingsniveau, uw vrienden en familie die er wonen en werken maken dit een duidelijke mogelijkheid. U bent verloofd maar hebt geen kinderen, waardoor u bij een terugkeer ook ruim voldoende bewegingsvrijheid zal hebben. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker in het derde middel volhardt in zijn verklaring dat hij door de taliban bedreigd wordt en meent dat hij daardoor op geen enkele plaats in Afghanistan veilig is, kan worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waaruit blijkt dat geen geloof wordt gehecht aan zijn voorgehouden vervolgingsfeiten.

Waar verzoeker in het derde middel aanvoert dat hij als “IDP” zal worden overgeleverd aan het geweld en de gewapende groeperingen, wordt er op gewezen dat uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat het geweld in de hoofdstad Kabul, hoewel daarbij burgerslachtoffers te betreuren vallen en er zich tevens complexe aanslagen voordoen, hoofdzakelijk doelgericht van aard is en dat Kabul een toevluchtsoord blijkt te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Waar verzoeker in hetzelfde middel nog wijst op de preciaire positie van de Afghaanse “terugkeerders”, wordt er op gewezen dat verzoeker, gelet op zijn persoonlijke situatie, niet aannemelijk maakt dat hij in de hoofdstad Kabul in een vergelijkbare situatie zal terechtkomen. Er zijn naar het oordeel van de Raad geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Kabul in mensonwaardige omstandigheden, eventueel in “een IDP settlement”, zal terechtkomen. Voorts maakt verzoeker met zijn algemene, theoretische betoog over de humanitaire gevolgen die een gewapend conflict met zich meebrengt niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar de hoofdstad Kabul met socio-economische moeilijkheden riskeert te worden geconfronteerd die een dermate niveau van hardheid bereiken dat zij zouden oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. In het dossier van verzoeker zijn er alvast geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Verzoeker is immers een volwassen en gezonde jongeman uit wiens verklaringen blijkt dat hij over de nodige ondersteuning en contacten beschikt die hem in de mogelijkheid moeten stellen om in de hoofdstad Kabul een bestaan uit te bouwen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad dan ook vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers regio van herkomst, verzoeker in de hoofdstad Kabul over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.8. De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN